

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **D. Ś.**

skazanego z art. 209 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 15 lutego 2018 r.,

zażalenia skazanego na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Rejonowego w W.

z dnia 18 grudnia 2017 r. o odmowie przyjęcia kasacji

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W. wyrokiem z dnia 6 grudnia 2016 r., sygn. akt II K [...], uznał D. Ś. za winnego czynu określonego w art. 209 § 1 k.k. i wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, oddając oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego. Wyrok ten nie został zaskarżony przez żadną ze stron i uprawomocnił się w dniu 13 grudnia 2016 r.

Pismem datowanym 17 października 2017 r. adresowanym do Sądu Rejonowego w W., D. Ś. złożył nieumotywowany „wniosek o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku z dn. 06.12.16 r. (kasacja)” oraz zwrócił się o przydzielenie mu pełnomocnika z urzędu.

Zarządzeniem z dnia 18 grudnia 2017 r., sygn. akt II K [...], Przewodniczący II Wydziału Karnego Sądu Rejonowego w W. na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. odmówił przyjęcia kasacji złożonej przez skazanego

od powyższego wyroku, jako niedopuszczalnej z mocy ustawy.

Na zarządzenie to zażalenie złożył skazany D. Ś., w żaden jednak sposób nie tłumacząc, w czym upatruje jego wadliwości. Jednocześnie zwrócił się o „przeniesienie sprawy do X. w kwestii że niedopuszczalne żeby sąd ten sam rozstrzygał sobie sprawę gdzie poprzez przestępstwo wydał wyrok (...)”.

Należy wspomnieć, że wyznaczony z urzędu obrońca „do postępowania w przedmiocie kasacji” pismem z dnia 27 grudnia 2017 r. zawiadomił Sąd Rejonowy w W., że stwierdził brak podstaw do wniesienia kasacji w przedmiotowej sprawie, bowiem jest ona niedopuszczalna od wyroku sądu pierwszej instancji, a tym samym nie widzi podstaw do wniesienia zażalenia na odmowę przyjęcia kasacji złożonej przez skazanego. W nawiązaniu do tego pisma D. Ś. żądał jego usunięcia z akt sprawy i „uznania go jako niebyłego” oraz wyznaczenia innego obrońcy z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne, przy czym należy zaznaczyć, że jego rozpoznanie mogło sprowadzić się jedynie do zbadania prawidłowości decyzji o odmowie przyjęcia kasacji. Decyzja ta była zgodna z prawem, bowiem respektująca treść art. 519 k.p.k. oraz przepisy wskazane jako podstawa prawna zarządzenia, które nakazują odmówić przyjęcia kasacji, jeżeli jest ona niedopuszczalna z mocy ustawy. Taka jest kasacja złożona przez D. Ś.. Wspomniany art. 519 k.p.k. stanowi, że kasacja może być wniesiona tylko od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie oraz od prawomocnego postanowienia sądu odwoławczego o umorzeniu postępowania i zastosowaniu środka zabezpieczającego określonego w art. 93a Kodeksu karnego. Skoro zatem D. Ś. złożył sporządzoną przez siebie kasację od prawomocnego wyroku sądu pierwszej instancji, to słusznie bez wzywania skazanego do usunięcia braku formalnego tej skargi, polegającego na niesporządzeniu jej i podpisaniu przez adwokata względnie radcę prawnego (wymóg z art. 526 § 2 k.p.k.), odmówiono przyjęcia kasacji jako niedopuszczalnej z mocy ustawy. Wobec widocznej nieznanomości prawa przez skarżącego dodatkowo celowe będzie nadmienić, że:

- co do zasady kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania (art. 523 § 2 k.p.k.),

- powyższe ograniczenie, jak też ograniczenie zawarte w art. 519 k.p.k. nie dotyczy podmiotów wymienionych w art. 521 § 1 k.p.k. (Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego, Rzecznika Praw Obywatelskich), do których można wystąpić o wniesienie kasacji.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

aw